

สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สาธารณสุขและการจัดการบริการสุขภาพ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์และการเงินระหว่างประเทศ หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและการจัดการ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์แรงงานและการจัดการทรัพยากรมนุษย์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง (หลักสูตรพิเศษ) พ.ศ. ๒๕๕๑ และฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยข้อ ๔.๓ ของประกาศดังกล่าว กำหนดให้นิสิตชาวไทยที่เข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง ชำระค่าธรรมเนียมการศึกษา ภาคการศึกษาละ ๓๑,๕๐๐ บาท และนิสิตชาวต่างประเทศ ภาคการศึกษาละ ๕,๐๐๐ บาท ซึ่งมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก อันถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมและสร้างภาระเกินสมควรให้เกิดขึ้นกับนิสิตชาวไทย และตามข้อ ๔.๖ ยังกำหนดให้มีการคิดค่าปรับ ในการชำระค่าธรรมเนียมล่าช้าสัปดาห์ละ ๒๐๐ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีจะคิดค่าปรับ กับผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่ไม่เป็นธรรมดังกล่าว

ขอให้ศาลพิจารณาคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีจัดเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษา สำหรับนิสิตชาวไทย ภาคการศึกษาละ ๕,๐๐๐ บาท เท่ากับนิสิตชาวต่างประเทศ โดยเริ่มตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีเข้ารับการศึกษ และขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้การคิดค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของนักศึกษาทุกระดับชั้น ของผู้ถูกฟ้องคดีต้องผ่านการลงประชามติ ของนักศึกษาด้วย

ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดี ไม่ฟ้องชำระค่าปรับในอัตราสัปดาห์ละ ๒๐๐ บาท ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนด และรักษา สภาพนิสิตและสิทธิต่าง ๆ ที่นิสิตพึงได้รับจนกว่าจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้น ว่า ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกประกาศ เรื่อง กำหนดอัตราการจัดเก็บเงินและอัตราการเบิกจ่ายค่าใช้จ่าย ดังกล่าว โดยกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษาสำหรับนิสิตชาวไทย ภาคการศึกษาละ

/๓๑,๕๐๐ บาท...

๓๑,๕๐๐ บาท สำหรับนิสิตชาวต่างประเทศ ภาคการศึกษาละ ๕,๐๐๐ บาท ซึ่งมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก อันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมและสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร ทำให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นนิสิตชาวไทยได้รับความเสียหาย นั้น โดยที่ประกาศดังกล่าวออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๘๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๕ ของระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารการเงิน หลักสูตรที่มีการจัดเก็บค่าเล่าเรียนและค่าธรรมเนียม ฯลฯ เป็นกรณีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๐ มีผลบังคับกับนิสิตตามหลักสูตรและสาขาที่กำหนดเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับกับนักศึกษาคนใดเป็นการเฉพาะ หรือใช้เฉพาะภาคการศึกษาใดภาคการศึกษาหนึ่ง ประกาศดังกล่าวจึงมีสถานะเป็นกฎ เมื่อผู้ฟ้องคดีเห็นว่าประกาศดังกล่าวมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล กรณีจึงเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาตามคำขอของผู้ฟ้องคดีว่า ศาลมีอำนาจกำหนดค่าบังคับให้ ได้หรือไม่ โดยแยกพิจารณาได้เป็นสองกรณี คือ กรณีแรก ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษา หรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาสำหรับนิสิตชาวไทยเท่ากับนิสิตชาวต่างประเทศ ภาคการศึกษาละ ๕,๐๐๐ บาท โดยให้มีผลตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีเข้ารับการศึกษ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นสถานศึกษาทางวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง มีวัตถุประสงค์ที่จะ บุกเบิก แสวงหาและเป็นคลังความรู้ ให้การศึกษา ส่งเสริม ประยุกต์และพัฒนาวิชาการและ วิชาชีพชั้นสูง สร้างบัณฑิต วิจัย เป็นแหล่งรวมสติปัญญา และบริการทางวิชาการแก่สังคม รวมทั้งสืบสานทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ และเพื่อให้การดำเนินการด้านการจัดการศึกษาของ ผู้ถูกฟ้องคดีบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีอำนาจในการรับค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน เบี้ยปรับ และค่าบริการในการให้บริการ ภายในอำนาจหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดี รวมทั้งทำความตกลงและเงื่อนไขเกี่ยวกับการนั้น ซึ่งค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน เบี้ยปรับและค่าบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยดังกล่าว ถือเป็นรายได้ส่วนหนึ่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีตามมาตรา ๑๓ (๒) ประกอบมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติ

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว ด้วยเหตุนี้การจัดเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษา รวมถึงการกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษา
 ของนักศึกษาที่เข้าทำการศึกษากับผู้ผูกฟองคดี จึงเป็นอำนาจหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย
 ของผู้ผูกฟองคดีที่จะใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษาสำหรับแต่ละหลักสูตร
 ให้เหมาะสมกับค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการจัดการศึกษาในแต่ละหลักสูตรหรือแต่ละสาขา
 เพื่อให้การดำเนินกิจการดังกล่าวของผู้ผูกฟองคดีบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น
 ดังนั้น การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการศึกษาจึงเป็นอำนาจของผู้ผูกฟองคดี ซึ่งเป็น
 ฝ่ายบริหารโดยแท้ ศาลไม่อาจก้าวล่วงเข้าไปใช้อำนาจกำหนดค่าบังคับให้ผู้ผูกฟองคดีเรียกเก็บ
 ค่าธรรมเนียมการศึกษาจำนวนเท่าใดตามที่ศาลเห็นสมควรได้ ดังนั้น คำขอของผู้ผูกฟองคดี
 ในข้อหานี้ จึงเป็นคำขอที่ศาลไม่อาจกำหนดค่าบังคับให้ได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑)
 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ผูกฟองคดี
 จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีในข้อหานี้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว
 กรณีที่สอง ผู้ผูกฟองคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้การคิดค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับ
 การศึกษาของนักศึกษาทุกระดับชั้นของผู้ผูกฟองคดี ต้องผ่านการลงประชามติของนักศึกษา
 ด้วยนั้น เห็นว่า ตามที่ได้วินิจฉัยไว้ในกรณีแรกแล้วว่า การเรียกเก็บค่าธรรมเนียม
 การศึกษาก็ดี การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการศึกษาก็ดี ล้วนเป็นอำนาจของผู้ผูกฟองคดี
 ที่เป็นฝ่ายบริหารตามที่พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดไว้
 ซึ่งศาลไม่อาจก้าวล่วงเข้าไปกำหนดค่าบังคับให้ผู้ผูกฟองคดีดำเนินการเกี่ยวกับการ
 การกำหนดด้วยวิธีการอย่างใด ๆ ตามที่ศาลเห็นสมควรได้ ดังนั้น คำขอของผู้ผูกฟองคดี
 ในข้อนี้ จึงเป็นคำขอที่ศาลไม่อาจกำหนดค่าบังคับให้ได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑)
 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ผูกฟองคดี
 จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีในข้อหานี้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว
 เช่นเดียวกัน ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และเมื่อศาลไม่อาจ
 รับคำฟ้องไว้พิจารณาได้ จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอให้กำหนดมาตรการคุ้มครองให้ผู้ผูกฟองคดี
 ไม่ต้องชำระค่าปรับในอัตราห้าบาทละ ๒๐๐ บาท ไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าคดีจะถึงที่สุด
 ต่อไปอีก

/ผู้ผูกฟองคดี...

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า การใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการสร้างภาระและเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมอย่างชัดเจน อีกทั้งยังขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ในหมวดที่ ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๒ ความเสมอภาค ในมาตรา ๓๐ ซึ่งเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเชื้อชาติไม่ได้ อีกทั้งการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติดังกล่าวก็ได้เป็นการพัฒนาการศึกษาของคนในชาติที่ได้ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๘๐ (๓) ที่ระบุให้มีกฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติ รวมทั้งยังไม่ได้เป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม เนื่องจากต้องหางานจำนวนมากเพื่อจะให้ได้รับการศึกษาที่ดี โดยมีเป้าหมายส่วนตัวเป็นหลักและส่วนรวมเป็นรอง ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอเดิมที่ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น และขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งคดีนี้ไปศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๐ (๓) ที่ระบุให้จัดให้มีกฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติหรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกประกาศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง อัตราการจัดเก็บเงินและอัตราการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สาธารณสุขและการจัดการบริการสุขภาพ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์และการเงินระหว่างประเทศ หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและการจัดการ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์แรงงานและการจัดการทรัพยากรมนุษย์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง (หลักสูตรพิเศษ) พ.ศ. ๒๕๕๑ และฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษาสำหรับนิสิตชาวไทย ภาคการศึกษาละ ๓๑,๕๐๐ บาท สำหรับนิสิตชาวต่างประเทศ ภาคการศึกษาละ ๕,๐๐๐ บาท ซึ่งมีความแตกต่างกัน ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับ

/ความเดือดร้อน...

ความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการศึกษาแตกต่างกัน อันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

เมื่อพิจารณามาตรา ๑๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่กระทำการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗ อำนาจและหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึงรับค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน เบี้ยปรับ และค่าบริการในการให้บริการภายในอำนาจหน้าที่ของมหาวิทยาลัย รวมทั้งทำความตกลงและกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการนั้น มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า รายได้ของมหาวิทยาลัยมีดังนี้ ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน เบี้ยปรับ และค่าบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย เห็นว่า การกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษาเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษาตามความเหมาะสมของแต่ละหลักสูตร เพื่อให้การดำเนินการจัดการศึกษาของแต่ละหลักสูตรมีความเหมาะสม และเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดหลักสูตรนั้นๆ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยประเด็นนี้แล้ว แต่อย่างไรก็ดี คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษาสำหรับนิสิตชาวไทย ภาคการศึกษาละ ๓๑,๕๐๐ บาท สำหรับนิสิตชาวต่างประเทศ ภาคการศึกษาละ ๕,๐๐๐ บาท ซึ่งมีความแตกต่างกัน คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษาดังกล่าว เป็นการเลือกปฏิบัติหรือไม่ อันจะต้องวินิจฉัยต่อไปในประเด็นเนื้อหาของคดี ซึ่งในประเด็นนี้หากได้ความว่ามีการเลือกปฏิบัติจริงดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดค่าบังคับได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับประเด็นนี้ไว้พิจารณาศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนประกาศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง อัตราการจัดเก็บเงินและอัตราค่าบริการจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สาธารณสุข และการจัดการบริการสุขภาพ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์และการเงินระหว่างประเทศ

/หลักสูตร...

หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
 หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและการจัดการ
 หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์แรงงานและการจัดการ
 ทรัพยากรมนุษย์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง
 (หลักสูตรพิเศษ) (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีจัดเก็บค่าธรรมเนียม
 การศึกษาสำหรับนิสิตชาวไทยภาคการศึกษาละ ๕,๐๐๐ บาท เท่ากับนิสิตชาวต่างประเทศ
 เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ประกาศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง อัตราการจัดเก็บเงิน
 และอัตราการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา
 เศรษฐศาสตร์สาธารณสุขและการจัดการบริการสุขภาพ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์และการเงินระหว่างประเทศ หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
 สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและการจัดการ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
 วิชาเศรษฐศาสตร์แรงงานและการจัดการทรัพยากรมนุษย์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง (หลักสูตรพิเศษ) (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศให้มีผล
 บังคับใช้ตั้งแต่ภาคการศึกษาที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ มีนาคม
 ๒๕๕๔ โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีเข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาเศรษฐศาสตร์การเมือง ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๓ โดยค้างชำระค่าธรรมเนียม
 การศึกษาให้กับหลักสูตรดังกล่าวเป็นระยะเวลา ๓ ภาคการศึกษา ดังนั้น เมื่อประกาศ
 ดังกล่าวประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดี
 ค้างชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาให้กับหลักสูตรดังกล่าวเป็นระยะเวลา ๓ ภาคการศึกษา
 จึงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีย่อมต้องทราบว่าค่าธรรมเนียมการศึกษาสำหรับนิสิตชาวไทย
 ภาคการศึกษาละ ๓๑,๕๐๐ บาท มีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ อันมีผลกระทบ
 ต่อผู้ฟ้องคดี มีผลให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง แต่โดยที่มาตรา ๔๔
 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า
 การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการ
 ฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อ

/หน่วยงาน...

หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด และไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็น คำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้ เป็นอย่างอื่น ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีเห็นว่าประกาศดังกล่าวมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม กรณีจึงเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาล ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี คือ ภายในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ จึงเป็น การฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

สำหรับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่โต้แย้งว่าการใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีตาม พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ในการออกประกาศดังกล่าว ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐ และมาตรา ๘๐ (๓) นั้นเห็นว่า คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องประกาศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง อัตราการจัดเก็บเงินและอัตรา การเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาธารณสุขและการจัดการบริการสุขภาพ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์และการเงินระหว่างประเทศ หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและการจัดการ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์แรงงานและการจัดการทรัพยากรมนุษย์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง (หลักสูตรพิเศษ) พ.ศ. ๒๕๕๑ และฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยกำหนดค่าธรรมเนียมการศึกษาสำหรับนิสิตชาวไทย ภาคการศึกษาละ ๓๑,๕๐๐ บาท สำหรับนิสิตชาวต่างประเทศ ภาคการศึกษาละ ๕,๐๐๐ บาท อันเป็นกฎหมายลำดับรอง มิใช่กฎหมายในลำดับพระราชบัญญัติ ศาลปกครองจึงมีอำนาจวินิจฉัยความชอบ ด้วยกฎหมายของประกาศดังกล่าวได้ ประกอบกับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีศาลปกครองไม่อาจรับ

ไว้พิจารณา...

ไว้พิจารณาได้ จึงไม่มีกรณีที่ศาลปกครองจะต้องส่งความเห็นในส่วนนี้ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญ
วินิจฉัยแต่อย่างใด ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุด
เห็นฟ้องด้วยในผล

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายวิษณุ วัลญญู

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มไอช

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

